

Insània.

Contes i malsons
d'un friki pertorbat

Callahan Ruiz

Caligraf

Narrativa

Insània.

Contes i malsons d'un friki pertorbat

Callahan Ruiz

Insània.

Contes i malsons
d'un friki pertorbat

Callahan Ruiz

Calligraf

Narrativa

Insània.

Contes i malsons d'un friki pertorbat

Callahan Ruiz

Edicions Cal·lígraf

Figueres, 2024

Primera edició — març de 2024

Correcció

Anna Carreras Aubets

Disseny i maquetació

Plàcid Busquets

Impressió

DC Plus, Serveis Editorials

ISBN

978-84-128299-0-7

Dipòsit legal

GI 242-2024

© del text

David Ruiz

© de l'epíleg

Anna Carreras Aubets

© de la il·lustració de portada

Dani Torrent Riba

© d'aquesta edició

Edicions Cal·lígraf, SL

Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, la reproducció parcial o total d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, incloent-hi la reprografia i el tractament informàtic. Les infraccions d'aquests drets es troben sotmeses a les sancions establertes a les lleis.

Escric per descobrir què penso
STEPHEN KING

Taula

Benvinguda	13
Orgasme aterridor	14
La mirada del grífid	15
Bruixa	18
Anaira	19
El ritual	24
Dislèxia	25
La roca de l'escrofall	26
Caos reptant	40
Llobarros	41
Vibració	44
No ser	45
L'horror d'una nit d'estiu	46
Postres religioses	49
Conte de Nadal	50
Podria haver estat pitjor	53
Primera cita	54
El bàlsam	55
L'últim petó	57

Reggeaton a la terra	58
Ajuda'm a saber	59
Tirant l'orella	67
Amor virtual	68
Amor immortal	70
Veïns Z	71
La ciutat adormida	72
Croada zombi	93
Tocar fons	94
Revolt a l'infern	95
Malson catòdic	121
La fallera de la taula rodona	122
La porta	123
A quatre bandes	127
L'experiment	128
Tothom necessita que l'abracin	129
Pròrroga final	132
Exorcisme invers	133
Més curts que una sabata	134
La persistència del seu record	135
Horror de mitjanit	136
Tots són iguals	137
Amor d'insomni	138
Visitant nocturn	139
Cursa Vital	140
A qui no li ha passat?	141
Un final de merda	142
Epíleg	143

Insània.

Contes i malsons d'un friki pertorbat

Benvinguda

Finalment va sucumbir a la negror més absoluta, al silenci. I de sobte una llum. I una veu familiar que li donava la benvinguda.

Orgasme aterridor

Va despertar sobtadament, esbossant mig somriure, humida i excitada mentre ell l'oprimia violentament, cap per avall contra el matalàs. Massa dies sense aquests rampells passionals, massa nits sense abraçar un ardor quasi adolescent. I el millor dels orgasmes li va recórrer tot el seu cos. Segons més tard, un whatsapp va revelar-li que aquella nit, un imprevist a la feina, el faria arribar més tard que de costum. Aterrada, es va girar i es va veure sola i despullada davant el finestral obert del dormitori.

La mirada del grífid

La veïna del 5è C amagava alguna cosa, n'estava convençut. Tot i que havien coincidit diverses vegades a l'ascensor d'ençà que s'havia instal·lat a viure en aquell bloc de pisos del centre, no n'havia pogut treure l'aigua clara. Això sí, sospitava que podia ser algun tipus de celebritat o algú a qui no li agradava gaire compartir la seva identitat, perquè sempre ocultava el seu atractiu androgin, la seva figura imponent, sota gavardina de color beix, enormes ulleres de sol i barret d'estil Fedora. Aquell capvespre, però, mentre recollia la roba que tenia estesa al balcó del pati interior, els esdeveniments van fer un gir del tot inesperat. Va adonar-se, de manera casual i un pèl furtiva, que l'enigmàtica veïna sucumbia a la passió d'un pretendent, d'un suposat amant; primer, encadenant petons vora la finestra del dormitori, per deixar-se arrossegar, més tard, a les entranyes d'una estança il·luminada amb tons vermellorsos.

Atrapat per la sorpresa, envaït per la morbositat, va córrer al traster i va remoure, esverat, la capsa d'estris

que encara conservava de la seva etapa d'ornitòleg aficionat. Binocles en mà i mig agenollat rere la barana, sufocat ja l'influx libidinós, el va sorprendre l'horror. Aquell atractiu misteriós, l'esvelta figura, van donar forma a un llimac gegantí de pell rosada i llefiscosa que es va enroscar al voltant del cos de l'altre pobre fornicador. Tot seguit, una fosca obertura farcida d'ullals a l'extrem superior d'aquella massa serpentejant, el va trinxar i engolir en un no-res. Abans d'ajupir-se, d'amagar-se aterrit, ara, rere el cistell de roba bruta, li va semblar que uns ulls tentaculars es trobaven amb els seus.

A partir d'aquell instant va témer que qualsevol altra nit pogués venir a buscar-lo, com qui s'aixeca afamat a cruspir-se un bol de llet amb cereals... O el veí de davant de casa. Va voler creure que potser aquella bèstia immunda seguiria les regles dels vampirs, és a dir, que si no se la convidava explícitament, no podria entrar a casa seva, però ben pensat, tampoc se n'havia refiat mai, d'aquests dogmes tan canònics; els experts també perjuraven que el coronavirus seria només una grip i mira'! En una web de criptozoologia va descobrir que l'ésser era un grífid, una mena d'home cuc que caçava les preses seduïnt-les, mostrant-se amb l'aparença que més desitjaven. Segons la descripció del seu perfil, si no se'l mirava als ulls, era inofensiu i per matar-lo n'hi havia prou amb clavar-li una barra de metall a la gola, a mitja còpula.

L'endemà, per acabar amb el neguit, va agafar un matxet destinat als sacrificis que havia comprat en una fira satànica de Banyoles i va anar a trobar-lo. Lluny

d'atemorir-se, va forçar la porta amb delicadesa. Silenci i peus plans fins a l'alcova. Nua sobre el llit, Jessica Fletcher va obrir els ulls i li va somriure. Ell, tremolós d'excitació, va clavar-l'hi fins al fons.

Bruixa

Va despertar en sentir el seu nom corejat entre les alenades d'una tramuntana dolça i hipnotitzant. I va sortir bosc endins fins a descobrir la resta, totes nues ballant-li al foc. I s'hi va afegir. Aquella nit de solstici va entendre qui era realment.

Anaira

Ara que enfilo l'ocàs, confesso que la meva vida ha estat un turment de cabòries i records malaltissos, i que els fets que vaig viure durant la nit del 7 d'agost de 1949 en tenen gran part de culpa. En aquella llunyana època de tristor, fam i penúries, possiblement els anys més durs de la Dictadura, em deien Quimet i era tan sols un marrec de tretze anys que passava els dies ajudant l'avi Justità a feinejar a l'hostal o jugant al bosc amb els fills dels altres masos. Recordo que érem tots molt alegres i valents, i que la por només era una eina per avivar els nostres nobles jocs d'infantesa, per superar alguns reptes físics, com els salts impossibles que fèiem al riu quan ens hi banyàvem, o per motivar les expedicions que organitzàvem i que consistien a explorar els casalots abandonats que crèiem maleïts enmig de la vall. Jo era l'hereu de l'hostal de l'Arc, un modest negoci a l'entrada del poble de Lliurona, a l'Alta Garrotxa on, a banda d'oferir menjar i allotjament als viatgers que passaven per aquelles con-

trades, també s'hi traginava una carbonera i s'hi feia algun esclop.

Aquella tarda de dissabte, mentre donava un cop de mà a l'avi per omplir les sàrries de carbó i dur-les al magatzem de l'hostal, vam veure arribar una noia. Devia tenir uns vint-i-pocs anys, morena, cabells llargs, rostre innocent, de cos fràgil i coberta sota una mena de vesta de color gris clar, un perfil no massa habitual per aquelles muntanyes. L'avi s'hi va acostar per parlar-hi, i al cap de poc el seu rostre afable va ser presa de l'estupefacció. El meu pare, en Jacint, va morir durant la guerra, a Mequinensa, a la batalla de l'Ebre; l'Ariana, la mare, al cap de poc de néixer jo, víctima d'una estranya malaltia que la va consumir fins a les entranyes. Els avis sempre deien que aquelles desgràcies havien estat fruit d'un mal d'ull, i que per això la mare va decidir anar a morir a bosc, per emportar-se'l amb ella. Dies abans d'expirar, va desaparèixer i no la van tornar a veure mai més. Se'n sabia ben poc, de la seva família, ben bé el que alguna vegada havia explicat l'avi: que era de les muntanyes de l'Aragó, del poble de Lanuza, i que va venir a Lliurona de ben menuda amb els meus altres avis, en Rodrigo i la Candela. Ningú tenia constància que hagués deixat família enrere, i per aquest motiu l'arribada de la seva germana, de la meva tia Anaira, ens va alterar a tots. Per acabar-ho d'adobar, a més, la semblança amb la mare era innegable, fins i tot inquietant, la qual cosa va fer decidir als avis que s'havia de quedar allà, que formava part de la família, i si no tenia on anar encara amb més raó. Després de prendre un bany calent, de sopar caldo amb carn d'olla i de pentinar-se durant una

bona estona al costat de la llar de foc mentre em mirava amb una atenció obsessiva, l'àvia Paquita la va fer retirar a descansar a la cambra que li havia preparat al costat de la meva, a una de les més còmodes de l'hostal, amb grans vistes a la vall.

Ben aviat, l'excitació del dia va deixar pas als misteris de la nit i, un cop tocada l'hora de les bruixes, vaig poder escoltar com s'acostava a la meva cambra un dolç i hipnòtic càntic, una melodia tan agradable que la son, lluny d'esvair-se, s'hi aferrava amb més passió. Malgrat tot, una mena de força intangible, un xiuxiueig sord però martellejant, em va rescatar d'aquella profunda somnolència i em va fer obrir els ulls. I llavors la vaig veure, palplantada als peus del meu llit, observant-me, deliciosament nua a la llum d'aquella lluna plena gegant que s'infiltrava, descarada, per la finestra de la meva habitació. No podia moure'm, ni cridar, només contemplar embadalit com el seu bell cos, ters i voluptuós, avançava gràcilment cap a mi tot dansant i mussitant amb una encisadora veu vellutada aquella enganxosa cantarella que semblava de bressol.

Vine i fon-te amb el meu cos,
i sigues torrent de vida,
i que la lluna il·lumini el foc
amb la dansa de la crida...

Va apartar els llençols i em va despullar i, després de dibuixar-me amb el dit un cercle al cap, se'm va posar al damunt i va començar a tocar-me i a besar-me amb embogida devoció. Tot i la consternació, vaig su-

cumbir eufòric a aquell somni humit d'una nit d'estiu. I vam començar a fornir com mai. I la vaig penetrar amb desbocada virginitat. I em va mirar extasiada, sumida en les inexpertes envestides de plaer que li regalava, a les quals ella responia estrenyent-me amb més força contra el seu cos i recitant alguna cosa en una estranya llengua que no havia sentit mai. En aquells moments, érem titelles del desig, presoners de la luxúria, i la resta, el no-res. Tan cert és el que us dic, que quan vaig aixecar la vista vaig adonar-me que no estàvem al llit sinó sobre la gespa, al mig del bosc, al costat d'una gran foguera amb un munt de velles nues i fastigoses que ens encerclaven i cantaven com boges. D'entre les flames, de reüll, vaig poder veure com prenía forma la figura d'un home corpulent i musculós; la seva ombra no va trigar a projectar-se sobre les copes dels arbres, mostrant unes imponents potes i banyes de gran cabró. Lluny d'espantar-me, l'escalfor interior m'empenyia a continuar penetrant l'Anaira, ara convertida en una altra d'aquelles horripilants iaies amb la cara afogada entre centenars d'arrugues, les dents corcades i una bategant berruga negra a la punta del nas. Vaig tancar els ulls per no veure-li la resta del cos, per abandonar la visió d'aquell nauseabund i pertorbador espectacle i, sobretot, per intentar convèncer-me que tot allò era només un malson provocat per la intensa atracció que l'Anaira m'havia provocat. I tot d'una em vaig desmaiar de por. I de plaer.

A trenc d'alba, amb el primer cant del gall, aquell influx oníric es va esvaïr. Com l'Anaira. No la vam tornar a veure mai més. L'avi va dir que durant la nit l'havia

sentit taral·lejar una cançó que la mare també havia entonat justament el dia que va ser engolida pel bosc. Els avis es van abraçar envaïts per l'enyor i la desgràcia. I una esgarrifança em va recórrer el cos, la mateixa que m'ha acompanyat durant tota la vida.